

Nr 121.

Av herr **Norling** och herr **Persson, Helmer**, om ökat bostadsbyggande.

Den målsättning för bostadspolitik, som fastställdes av 1946 års riksdag, innebar, att en sådan årlig nyproduktion av lägenheter skulle genomföras, att bostadsbristen skulle hävas inom 15 år. Under de två första åren, 1946 och 1947, höll detta program för nybyggda bostäder någorlunda. Då producerades omkring 58 000 lägenheter per år. Mellan 1948 och 1950 sjönk antalet av nybyggda lägenheter till omkring 40 000 per år. År 1950 framlade den s. k. långtidsutredningen ett femårsprogram, som tog sikte på en nyproduktion av 60 000 lägenheter per år. Därvid beräknades att bostadsproduktionen årligen skulle höjas för att vara uppe i 65 000 lägenheter år 1955.

Redan under programmets första år, 1951, sjönk emellertid bostadsproduktionen under 1950 års produktionssiffror. Detta drabbade i synnerhet kvotkommunerna, som fick lägre antal nybyggda bostäder. Enligt årets statsverksproposition färdigställdes under år 1952 omkring 46 000 lägenheter, medan man beräknar att under år 1953 omkring 50 000 lägenheter skall färdigställas. Hade bostadssociala utredningens alternativ följts under den gångna tioårsperioden, så hade detta inneburit, att till och med i år funnits omkring 73 600 lägenheter mera än vad som nu finnes, vilket betydde, att ett lika antal familjer hade kunnat erhålla bostäder.

Arbetskrafts- och materialbrist har varit de orsaker som statsmakterna haft som förevändning för att det inte kunnat byggas mera under de gångna åren, men samtidigt har genom statsmakternas ingripande tusentals byggnadsarbetare överförts till andra arbeten. De förhinder, som man tidigare åberopat som orsak till att bostadsbyggnadsprogrammet ej kunnat följas, nämligen brist på byggnadsmaterial och arbetskraft, finnes ej längre. Tusentals byggnadsarbetare går arbetslösa, och byggnadsmaterial finnes det gott om. Det är abnormt att, samtidigt som byggnadsarbetarna går arbetslösa, antalet bostadslösa stiger, därför att det inte finnes bostäder. Ändock avböjer statsmakterna alltjämt ansökningar om att få bygga tillräckligt antal bostäder. Finansministern anmäler i statsverkspropositionen, att »antalet ansökningar på dessa områden alltjämt överstiger tillgängliga kvoter».

Generaldirektör Johansson uttalade 1944:

»Att nuvarande bostadsbristen undanröjes inom rimlig tid är ett av de självklara kraven, när frågan gäller att avveckla de krisförhållanden, som kriget och handelsavspärrningen tvingat på oss.»

Detta uttalades år 1944, men nu, år 1953, står denna fråga fortfarande lika olöst. Att så är förhållandet får man tillskriva den omständigheten, att de uppgjorda bostadsprogrammen för nybyggnad av bostäder ej fyllts utan reducerats, vilket haft till följd att bostadsnöden förvärrats.

I anslutning till vad vi sålunda anfört hemställer vi,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t uttalar, att en nybyggnad av 60 000 bostadslägenheter per år måtte bli ett minimiprogram för det fortsatta bostadsbyggandet.

Stockholm den 27 januari 1953.

Anton Norling.

Helmer Persson.